

J 7, 37-39 W ostatnim, najbardziej uroczystym dniu Święta Namiotów Jezus wstał i zawołał donośnym głosem: „Jeśli ktoś jest spragniony, a wierzy we Mnie – niech przyjdzie do Mnie i pije! Jak rzekło Pismo: Rzeki wody żywej popłyną z jego wnętrza”.

A powiedział to o Duchu, którego mieli otrzymać wierzący w Niego; Duch bowiem jeszcze nie był dany, ponieważ Jezus nie został jeszcze uwielbiony. †

Otworzyć się na przyjęcie darów

Każdy z nas dobrze zna uczucie radości z powodu otrzymania od przyjaciela jakiegoś daru (np. imieninowego czy urodzinowego prezentu), jak również radość z obdarowania kogoś bliskiego. W takim doświadczeniu materialna wielkość daru nie jest najważniejsza (może to być np. róża albo pamiątka przywieziona z wycieczki). Dużo bardziej istotny jest sam fakt obdarowania owej drugiej osoby oraz życzliwość i miłość, które towarzyszą temu aktowi.

Uroczystość Zesłania Ducha Świętego była określana w tradycji liturgicznej Kościoła „świętem Daru darów”. Duch Święty jest Osobą-Darem. Udzielając Go całemu Kościołowi, w tym także i nam, Bóg Ojciec otwiera na nowo swoje serce, odnawia wobec nas swą miłość i potwierdza, iż jesteśmy Jego przybranymi synami w Synu. Przekazując Go nam zmartwychwstały Chrystus, noszący na swym ciele ślady zbawczej męki, uczy nas zajmowania postawy poddania się Ojcu, posłuszeństwa i uległości względem Niego w każdej chwili życia.

Otwórzmy się na tę miłość Ojca przynoszącą nam największy Dar i przyjmijmy wobec Niego postawę synowskiej miłości i uległości, jakiej uczy nas Chrystus, abyśmy mogli lepiej pełnić Bożą wolę i mocą Ducha Świętego świadczyć o tym, że Jezus żyje i że „jest naszą drogą i prawdą, i życiem” (J 14, 6).

Panie Jezu Chryste, spraw, by przyjęte dary Ducha Świętego pomagały mi lepiej pełnić Twoją świętą wolę!